ÚJ GALAXIS

Tudományos-fantasztikus antológia

2

ÚJ GALAXIS

Tudományos-fantasztikus antológia

Nagy Zsolt: Az ultimátum-ember 3
Bolyki Tamás: A kígyók titka 10
José Alexander Nogueira: Fejfájás 18
Karádi Kázmér: Éden-be-zárva 27
Somogyi Gábor: A 13-as járat 29
Kate Carry: Összefüggések 34
Csaba Zoltán: Látogatók a mélyűrből 35
José Alexander Nogueira: A kísérlet 63
Maruzs Éva: A Holdbéli nyúl 66
B. Kósa Katalin: A Yun hava 73
Bolyki Tamás: Szabadíts meg a gonosztól 79
José Alexander Nogueira: A nevető Gnóm 81
Kate Carry: Előadás a szerelemről 82
Csaba Zoltán: A kabin 88
José Alexander Nogueira: Visszaszámlálás 102
Kate Carry: Nagy utazás 115
Csaba Zoltán: Az űrbéli hajtóműrendszerekről 116
Kate Carry: A küszöbön túl 150
B. Kósa Katalin: Föld-varázs 160
José Alexander Nogueira: A kiválasztott 161
Kötetünk képeiről 167

2

Szerkesztette:
Ambrus Attila József

Tipográfia:
Ambrus Attila József

Fedélterv és illusztrációk:
Kovács Péter *(Smith)*

© Kódex Nyomda Kft., Pécs, 2003

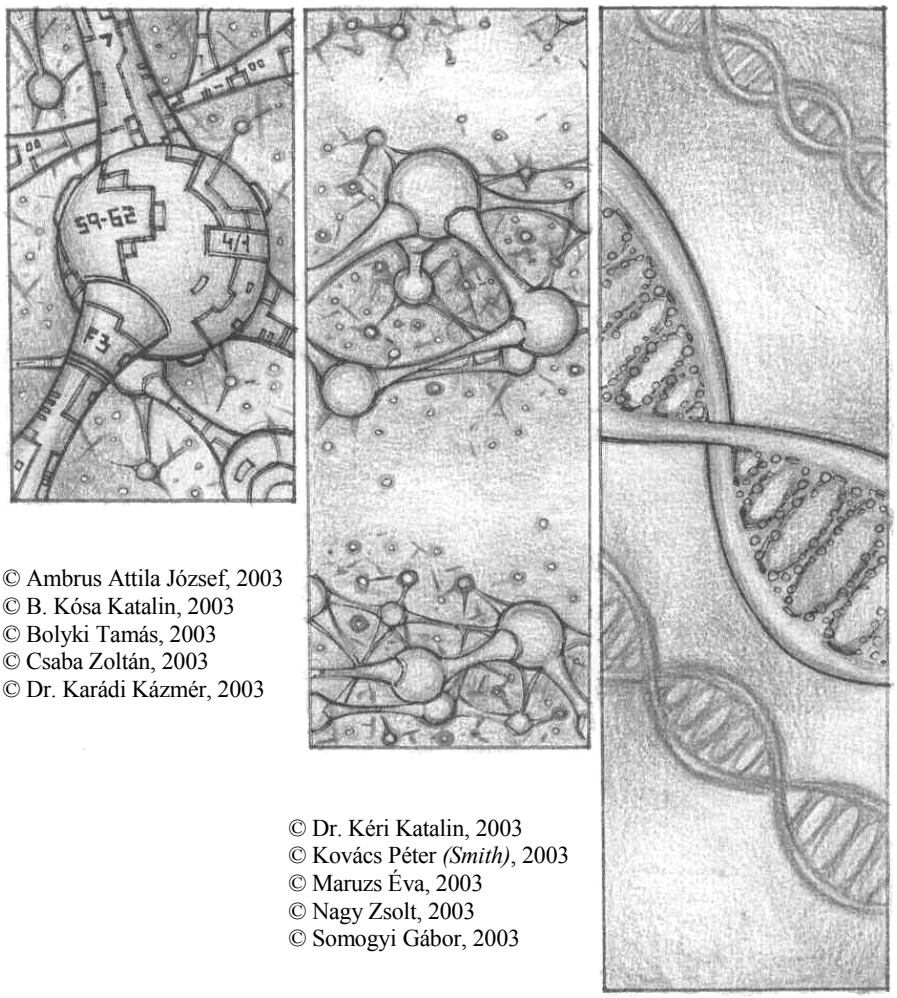

© Ambrus Attila József, 2003
© B. Kósa Katalin, 2003
© Bolyki Tamás, 2003
© Csaba Zoltán, 2003
© Dr. Karádi Kázmér, 2003

© Dr. Kéri Katalin, 2003
© Kovács Péter *(Smith)*, 2003
© Maruzs Éva, 2003
© Nagy Zsolt, 2003
© Somogyi Gábor, 2003

ISSN: 1589-6854

Kiadó és Nyomda: Kódex Nyomda Kft.
Felelős vezető: Simon Béla
7627 Pécs, Rigóder u. 25.
Tel./Fax: 06 (72) 213-999

Az *Új Galaxis* eddigi köteteit postai utánvéttel az alábbi e-mail címen is megrendelheti a kiadótól:
kodex@axelero.hu

Az „Új Galaxis” szerkesztőségi címe:
7626 Pécs, Lenke u. 2.
Tel: (70) 255-2281

Weblap: http://www.ujgalaxis.hu
Szerkesztő: ambrusa@ajk.pte.hu
Grafika: smith1980@freemail.hu
Korrektor: kerikata@ajk.pte.hu
A kézirat lezárva: 2003. október 18-án

Az ultimátum-ember

Nagy Zsolt

Schlowinsky lassan, komótosan vacsorázott. Kevés örömeinek egyike az életben az evés volt, és azt igyekezett is maradéktalanul kihasználni. Miközben a marhasülttel bíbelődött, ki-kitekintett a szemközti ablakon, de a szürkésfekete, iszapszerűen gomolygó ködön át nem sokat látott. Odakint a vihar újra és újra nekigyürkőzött, hogy aztán minden erejét összeszedve rárontson a sziklaormon álló házra. Ilyenkor még a kőalapzat is beleremegett, a dupla rétegű, egyenként hüvelykujjnyi vastag üveg pedig olyan kétségbeesetten nyikorgott, hogy azt hitte, az ólomnehéz tengercseppekkel teli szélroham egy pillanat alatt átszakítja azt, és bezúdul a szobába.

De a régi ház, melyből lenyűgöző kilátás nyílt a Norvég-tengerre, olyan szilárdan dacolt a viharral, mint a szikla, melyre építették, és néha azokon a kristálytiszta, szikrázó napokon mintha még a Feröer-szigetek piszkosfehér szirtjeit is megpillantani vélte volna.

Gyakran kiállt az orom végére, amit csendes időben a tenger éppen csak meglegyintett, és belebámult a végtelen víztömeg fenséges sivárságába. Néha órákig ott maradt, rezzenéstelenül tűrte, ahogy a szél kiűzte a meleget a testéből. Úgy érezte ilyenkor, hogy a világ szélén áll; ott, amin túl már csak a tudat nélküli ősenergia kavarog végeérhetetlenül.

A ház mintegy öt mérföldre feküdt Norwicktól, az utolsó emberi településtől északra. Néha bejárt a faluba, kis sétát téve a betonút mentén, hogy a sarki boltban a szükséges bevásárlásokat megejtse. De attól nem kellett tartania, hogy bárki is viszonozza látogatásait. Az emberek kerülték; ahogy megjelent, valamilyen furcsa okból kifolyólag mindenkinek egyszerre sürgős, valósággal halaszthatatlan dolga támadt. Amikor jó hangulatban ébredt egy vasárnap reggel, begyalogolt Valsgarthba, de alig tíz perc múlva visszafordult. Csak bámulták, leginkább olyan tekintettel, mintha egy különösen visszataszító bogarat vagy hüllőt méregetnének, de sokan megvetésüket, nemritkán gyűlöletüket sem titkolták. Schlowinsky körbetekintett az arcokon és szó nélkül hátat fordított nekik. A norwicki boltoson kívül nem érintkezett senkivel.

Ennek ellenére ezerszám kapta a leveleket. A postahivatal az egyik furgonját csak az ő küldeményeinek a kiszállítására használta, mely több volt, mint a szigetek teljes forgalma együttvéve. Képtelen volt mindet elolvasni, de az is majd' a teljes napját kitette, hogy csak úgy végigfussa azokat, ujjaival megtapogatva a felbontatlan borítékokat. Azonnal megérezte azt az egyet, amelyik fontos volt; azt félrerakta, majd a többit egyszerűen elégette. Minden nap tüzet rakott belőlük a sziklaorom szélén; a fű már teljesen elfeketedett a máglyarakás körül.

Általában délután négy óra is volt már, mire leült az asztalához és nekiállt a kiválasztott levél elolvasásának. A küldemények a világ minden részéből érkeztek; Kínából, Svájcból, Brazíliából, Amerikából és Afrikából. Schlowinsky a Föld összes élő nyelvén beszélt, nem voltak fordítási nehézségei. Szinte egykedvűen haladt sorról sorra; a három év alatt úgy szokott hozzá a panaszok és a borzalmak áradatához, mint az orvos a testi nyavalyákhoz. Együttérzését nem vesztette el, de burkot vont maga köré, amit semmi sem volt képes áttörni.

Az egyik levélben egy nemzeti park vezetője kért segítséget egy multinacionális olajcég miatt, amely a közelben akart feltárást végezni. Egy másikban egy kis kaukázusi nép elnöke könyörgött neki, hogy lépjen fel elnyomóik ellen, akik kíméletlenül

dúlták fel falvaikat és gyalázták meg asszonyaikat. Aztán ott voltak azok a levelek, melyeket egyszerű emberek írtak, olyanok, akiket férjük, apjuk, főnökük vagy a szomszéd zaklatott és terrorizált.

Schlowinskyt, ahogy felbontotta a borítékot, képek, érzések rohanták meg, teljes valóságában szembesült a nyomorral és kétségbeeséssel, mely a feladót levele megírására késztette. Verejtékezni kezdett, és a gyomrába éles fájdalom nyilallt. Gyakran olyan rosszullét fogta el, hogy fél órás sétát kellett tennie a sziklaorom mentén, hogy kiszellőztesse a fejét. Ha a tengert nézte, újra nyugalom költözött a szívébe és elszántság.

Naponta csak egy levelet olvasott el, mert csak egy panasz orvoslására maradt ideje. Azt azonban mindig megtette. A három év alatt egyetlen napot sem hagyott ki, és lassan a fáradtság annyira élete részévé vált, mint az étkezés vagy a tisztálkodás. Lefekvéskor és hajnalban, amikor felkelt, hogy a szemhatáron felbukkanó napot megfigyelhesse, ugyanazt az ólmos kimerültséget érezte. Nem tehetett ellene semmit, ezért nem küzdött ellene. Külső megjelenésén azonban meglátszott az agyongyötörtség; szemei beesettek voltak, sápadtságát csak még jobban kihangsúlyozta sovány arca. Volt úgy, hogy napokig nem evett, és néha, amikor a ház egyetlen tükre előtt megállt egy másodpercre, mintegy véletlenül, nehezére esett, hogy kivegye alakjának kontúrjait, melyek mintha beleolvadtak volna a környezetébe.

Soha nem vallott kudarcot. Ahol megjelent, ott nem volt többé helye kétkedésnek és értetlenségnek. Schlowinsky maga volt a végzet, a megkerülhetetlen bizonyosság. Csak egyszer fordult elő vele, hogy szándékosan szembeszegültek küldetésével.

Az a levél Dél-Amerika egyik szegény államába hívta könyörögve. Egy egyetemi professzornak bonyolult konspiráció révén sikerült kijuttatnia küldeményét az országból, mert Alexandro Gorres elnök, aki katonai puccsal ragadta magához a hatalmat és kíméletlenül eltiporta az ellenállás legkisebb gócait is, betiltotta a külföldre irányuló teljes postaforgalmat. A hajdan volt diktátorok utolsó kétségbeesett lépése volt ez, az turizmus berekesztésével együtt, de mindig akadt valaki, aki elég bátor és elszánt volt ahhoz, hogy üzenjen Schlowinskynak.

Ismerte Gorres ámokfutását, tudott a kábítószerre épülő kegyetlen rendszeréről, az ártatlanul kivégzett ezrekről, de nem léphetett addig, amíg valaki a segítségét nem kérte. Az embereknek *kérniük* kellett őt, hogy közbeléphessen; ez volt a dolgok rendje.

Ahogy behatolt az ország légterébe, ösztönösen megérezte a mindent átható gonosz jelenlétét. Olyan gyorsan repült, hogy nem kellett a légierő közbelépésétől tartania. Ahogy elsuhant a falvak, tanyák, városok felett, látta, hogy az emberek megállnak, és őt bámulják; sokan örömtáncot jártak, mert tudták, mit jelent érkezése. Biztos volt benne, hogy Gorres is értesült már arról, hogy az országban van.

Aztán a fővárostól mintegy tíz mérföldre fekvő elnöki rezidenciához ért. Egyenesen a főépülethez repült; tudta, hogy a férfi ott tartózkodik. Lehuppant az üvegajtó előtt az erkélyre és berúgta azt, majd belépett.

Golyózáporra számított, de semmi ilyesmi nem történt. A hatalmas dolgozószobában, amit zsúfolásig megtöltöttek a méregdrága szobrok és festmények, nyugtató félhomály uralkodott. Szivarfüstöt érzett az íróasztal felől, és ahogy odafordult, meg is pillantotta a férfit.

Gorres meglepetést okozott neki, mert korántsem úgy festett, ahogy elképzelte. Idősebb, kopaszodó, szemüveges ember volt, borotvált ábrázattal és olyan kedélyes mosoly ült az arcán, hogy Schlowinskyt leginkább egy elégedett nagyapára emlékez-

tette. Méretes szivarját a bal kezébe fogta, jobbjában pedig egy hatalmas automata karabélyt tartott, aminek csövét egyenesen rá irányította.

– Á, hát itt van! – Szélesen elvigyorodott. – Értesítettek, hogy megtisztel a látogatásával. – Felállt és a fegyver ravaszára helyezte az ujját. – Azt mondják, hogy maga sérthetetlen. Igaz ez?

– Igaz – mondta Schlowinsky és a hangjára Gorres összerezzent, és arcáról eltűnt a mosoly. Mindig ilyen hatással volt az emberekre. Akiket felkeresett, megértették, hogy vége, nincs tovább. De az elnököt nem ilyen fából faragták.

– Egy próbát azért megér a dolog, maga szarrágó! – kiáltotta és meghúzta a ravaszt.

A karabély felugatott. Schlowinsky semmit sem csinált. Ha a diktátor valamiféle mutatványt vagy hókuszpókuszt várt tőle, akkor csalódnia kellett. A lövedékek egész egyszerűen mint egy erőteret, ívben kikerülték és a helyiség falaiba csapódva fejezték be röppályájukat.

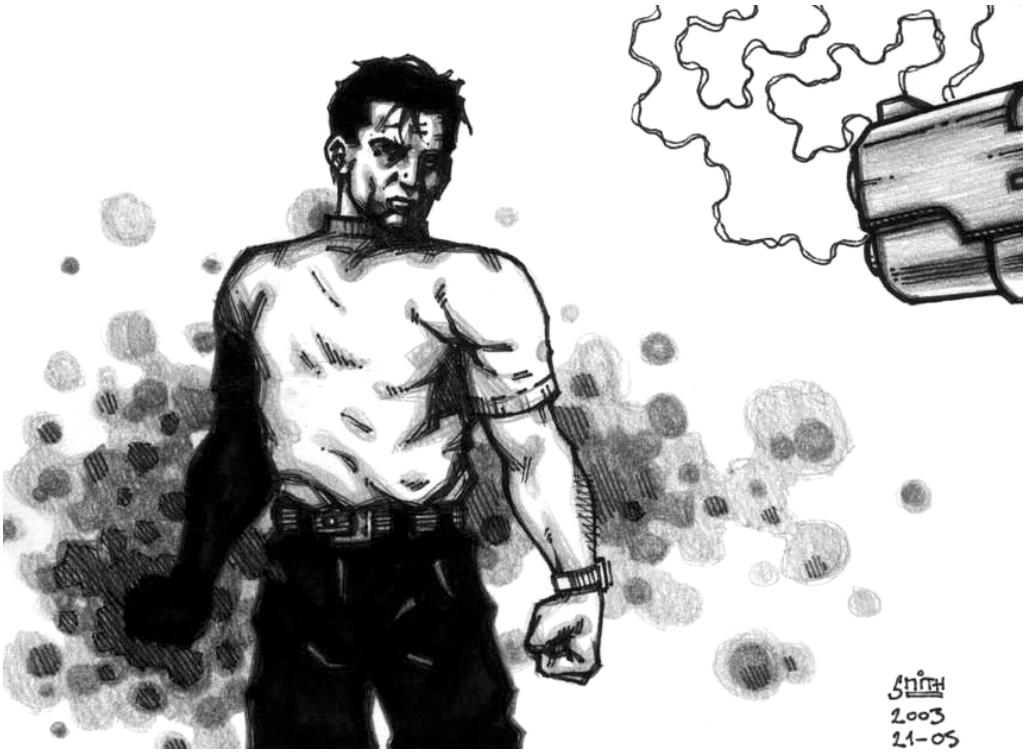

Mozdulatlanul állt és a másikat figyelte. Nem sietett. Nem érzett semmilyen örömöt vagy elégedettséget, csak állt és várta, hogy Gorres megszólaljon.

Amaz ledobta a fegyvert az asztalra és visszaült a székébe.

– Gondoltam. – Beleszippantott a szivarjába és hosszan kifújta a füstöt. – Ugye, hiába is próbálkoznék azzal, hogy megegyezzünk? Magát nem érdekli a pénz meg az ilyen dolgok, ha jól sejtem.

– Valóban nem. – Schlowinsky hangja mély volt, híján mindenfajta érzelemnek. Úgy hangzott, mint egy irodai robotgép. De persze, nem az volt.

– Kér egy italt? – Gorresen egyáltalán nem látszott semmi jele az idegességnek, de ő tudta, hogy a másik csak az időt húzza.

– Nem. – Megköszörülte a torkát, de a diktátor nevetve közbevágott.

– Á, most jön a híres szöveg, ugye? Tisztára, mint a filmeken!

Schlowinsky nem reagált. Szavai visszhangot vertek a szobában, Gorres hirtelen úgy érezte, mintha a hangok minden irányból, vagy talán egyenesen a fejéből erednének.

– Fohászkodj az Úrhoz, te, aki vétkeztél, sorold fel vétkeid, mert azok felsoroltatnak az Úr előtt, könyörögj kegyelméért, mert Ő az, aki kegyelmet adhat.

Pár másodpercig csend volt. Gorres megrázta a fejét és mosolyogni próbált, de abból inkább vicsorgás kerekedett ki.

– Kész, befejezte? – Nem vette észre, de ujjai idegesen matattak a mellénye középső gombján.

– Még nem. – Schlowinsky előbbre lépett. – Ultimátumot adok, bár tudom, hogy felesleges, mert maga nemmel fog válaszolni. Az ultimátumom tartalmát minden bizonnyal ismeri.

A férfi megtörölte a homlokát.

– Ismerem, igen, és a válaszom természetesen az, hogy nem. És most mit fog csinálni, maga seggfej?!

– Ezt. – Schlowinsky felemelte a jobb kezét és nyitott tenyerét előremutatta.

Abban a pillanatban a diktátor szemén, fülén, száján és orrnyílásain lángok csaptak ki, fekete lángnyelvek, melyek olyan gyorsan olvasztották meg a bőrt és az inakat, hogy Gorres éppen csak hörögni tudott egyet és a hangszálai máris feloldódtak a tűzben. Schlowinsky szemmagasságig emelte a tenyerét, mire a férfi mellkasán ökölnyi lyuk nyílt, hő csapott elő és az elnök teste pár másodperc alatt összecsuklott. Kis idő múlva csak egy kupac szürke por maradt az íróasztal mögött.

Schlowinsky elhátrált és leült egy székre. Hasogató fejfájása támadt, kezeivel dörzsölgetni kezdte a halántékát és a homlokát, de a kínzó érzés semmit sem enyhült. Aztán kinézett az ablakon és észrevette, hogy hamarosan sötétedni kezd. Az erkélyre érve megállt egy pillanatra, majd úgy röppent fel, mint egy rakéta, sziluettje lassan beleveszett az alkonyati égbolt szürkeségébe.

Azóta több, mint egy év telt el, de Gorres néha még mindig az eszébe jutott. A férfi vagy nem fogta fel végzetét vagy nem félt tőle. És ezt nem értette.

Ahogy végzett a marhasülttel, megtörölte a kezét egy szalvétában és leült az asztal mellé, melyen ott feküdt az aznapi levél. Dél-Franciaországból érkezett, egy cigányasszony írta, és ahogy megfogta a gyűrött, zsírfoltos papírt, máris tudott mindent. Látta az iszákos, brutális férfit, a három kisebb gyereket és a síró nagylányt, az asszonyt, aki ordítva, hisztérikusan veri öklével férje mellkasát. Mindent tudott. Ismerte az újságpapírral befedett ablakú lakókocsikat, a szomszédokat, akik felcsavarták a tévén a hangerőt, ha meghallották az ordibálást és a sikítozást. Látta a kutyákat, amint a porban marakodnak a koncért.

Lerakta a levelet és a kinti vihart bámulta. A múlónak tetsző őszi zápor, amely az áramlatokkal érkezett, mostanra dühöngő orkánná változott, az esőcseppek konok elszántsággal csapódtak az ablaküvegnek, aztán szétkenődve csurogtak le, de helyükbe újak érkeztek, és azok helyébe is újabbak. Sohasem látta még ilyennek a tengert. Rozsdavörös volt és olyan magas hullámokat vetett, hogy azok már a sziklaormon átbukva az ablakig is felcsaptak.

Schlowinsky az ajtóhoz ment, és amikor kilépett az útra, a szél olyan erővel öklelt bele, hogy hátratántorodott. Csodálkozva nézett fel az égre. Hatalmas, bíborfekete

felhők gyülekeztek, a délután ellenére majdnem éjszakai sötétség telepedett a szigetek fölé és tudta, hogy nemsokára villámok csapnak le a környékre, feltúrva a földet, mintha egy óriási sas vájná bele körmeit a talajba.

Lehunyta a szemét és felszökkent a magasba. Nem emlékezett rá, hogy valaha is ilyen nehezére esett volna a repülés, de erejét megfeszítve suhant előre, lassan maga mögött hagyta a Brit-szigeteket és a kontinens fölé ért. Az út mindössze húsz percig tartott. A városok sorra elmaradoztak, majd hirtelen előbukkant a cigány falu.

Ahogy leereszkedett a szabad térségre, amely főtérként funkcionálhatott, az egész település apraja-nagyja ott állt már, kört alkottak körülötte. Sokan keresztet vetettek és imát mormoltak leszegett fejjel, de még többen szemükben izzó gyűlölettel bámulták.

Schlowinsky nem törődött semmivel. Ahogy előrelépett, a tömeg szétnyílt előtte, mindenki félrehúzódott, aztán pár lépés távolságból követték.

Az egyik szélső lakókocsihoz tartott, majd amikor odaért, megállt előtte. A kocsi ajtaja zárva volt, de egy asszony, akiben a levél írójára ismert, odaszaladt hozzá és megragadta a karját.

– Hála Istennek! Hát eljött! Ő bent van, részeg, mint mindig.

Schlowinsky nem reagált, csak állt és tovább várakozott. Két perc sem telhetett el, amikor az ajtót kirúgták és egy torzonborz, disznótekintetű férfi tántorgott elő félmeztelenül, kezében egy ősrégi pisztolyt tartva.

– Na, itt vagy, te ördögfattya! – Megállt vele szemtől szembe és Schlowinsky mellének szegezte a fegyvert. – Az asszony üzent érted, mi? Majd ellátom a ribanc baját is, az biztos!

Oldalra köpött egyet és Schlowinsky észrevette, hogy a nyáltócsa egy hangyát talált telibe, amely most kétségbeesetten, ügyetlenül próbált szabadulni, reménytelenül.

– Azt hiszed, hogy félek tőled, he? – A cigány hevesen hadonászott. – Nem félek, egy cseppet sem, érted?!

– Értem. – A hangjától néhányan hátrahőköltek és még többen újfent keresztet vetettek.

Érezte, hogy a férfi valóban nem fél. Dühös volt.

– Mi közöd van neked a mi életünkhöz, he?! – A másik a fegyver csövével böködte a mellkasát. – Élünk, ahogy élünk! De ez a mi életünk, és nem a tied, hallod?! Takarodj innen!

A pisztoly eldördült. A cigányembert a legkevésbé sem érdekelte, hogy lövése talált-e, hanem felbőszülve nekiesett és csépelni kezdte.

– Takarodj innen, te átkozott, hallod?! Takarodj innen!

Schlowinsky éppen belefogott volna a szövegbe, de a másik csak jött előre, szemei vérben forogtak, folyamatosan csapkodott maga körül, és ő hátrább lépni kényszerült. Aztán felemelte a jobb tenyerét.

A falu egy emberként hördült fel. A fekete lángok olyan gyorsan emésztették el a férfit, hogy a fegyver szinte a maradék hamuval egy időben huppant a földre. Néhányan térdre esve imádkozni kezdtek, de a többség fejvesztve menekült; a gyerekek sikoltozása egybeolvadt a kutyák csaholásával. Aztán a ricsaj pár pillanat múlva elült. Schlowinsky még mindig a hangyát nézte, ami már alig-alig mozdult.

– Te rohadt gyilkos! – A cigányasszony a lakókocsi mellett állt, két kisgyerek fúrta bele a fejét a kötényébe. – Megölted a férjemet, te szemét gyilkos!

Nem mert előrébb lépni, karját védelmezőn a gyerekek köré fonta.

– Nem azért írtam, hogy megöljed a férjemet! – A könnyek végigcsurogtak az arcán, le a szénfekete fejekre. – Meg kellett volna *javítanod* az emberemet, nem megölni! Mi lesz most velünk, Uramisten! Megölted a férjemet!

Schlowinsky megrázta a fejét és a levegőbe szökkent. Még látta, ahogy a cigányasszony az öklét rázva átkokat szór feléje, aztán lassan minden megint apróra zsugorodott; repült a makettépületek, a makettvárosok fölött, alatta makettvonatok suhantak a kicsiny játékpályákon. Majd, ahogy meglátta a Shetland-szigetek körvonalait, és a körülötte tomboló orkánt, eszébe jutott az, amikor észrevette, hogy a szigetlakók lassan, de valami rejtett menetrend szerint sorra elköltöznek. Kiürült Unst, Yell és Fetlar, egyedül a norwicki boltos maradt a házában és valami olyasmit mormolt neki, hogy a felesége halála óta őt nem érdekli már semmi.

Schlowinsky ekkor felszökkent és Izlandot elhagyva meglátta az amerikai bombázót, amely gyilkos urániumterhével hangtalanul suhant a sziklaorom felé. Látta a gép rakodóterében a bombát és akkor felemelte a jobb tenyerét, és a fekete lángok mindent egy másodperc alatt elemésztettek.

Azóta nem jött újabb bombázó. Az emberek pedig lassan visszaszállingóztak, nem mindegyik persze, de a többség hazaköltözött. A norwicki boltos pedig csak megvonta a vállát.

Lassan hazaért. A fellegek olyan dühvel estek egymásnak, hogy a légörvény belemart a tengerbe és több méter magas víztölcséreket zúdított a partra. Az eső szakadt, Schlowinsky szinte alig látott át a záporfüggönyön. Egy villám belevágott a földbe és az éjfekete égbolt egy pillanatra megvilágosodott. A háza még állt.

Megrázta magát és egyenesen belerepült a viharba.